



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев 13802/2022**  
**24.04.2024. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Здјелар, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Митар Влаховић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 227/22 од 31.03.2022. године, у седници одржаној 24.04.2024. године, донео је

### **РЕШЕЊЕ**

**НЕ ПРИХВАТА СЕ** одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 227/22 од 31.03.2022. године у потврђујућем делу, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 227/22 од 31.03.2022. године у потврђујућем делу.

### **Образложење**

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 10063/19 од 09.09.2021. године, ставовима првим и другим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 2.484.163,00 динара, са законском затезном каматом од 04.06.2012. године, до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове поступка у износу од 441.800,58 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је захтев за камату на износ трошкова поступка за период од пресуђења до дана извршности одбијен. Ставом трећим изреке, одбијена је молба тужиоца за ослобађање од обавезе плаћања судске таксе на тужбу и пресуду у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 227/22 од 31.03.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена, а делимично одбијена жалба туженог, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев преко износа од 2.092.155,77 динара (за износ од 392.007,23 динара), са законском затезном каматом од 04.06.2012. године до исплате и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка уместо износа досуђеног првостепеном пресудом исплати износ

од 353.440,46 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до кончане исплате, док је потврђена првостепена пресуда у преосталом побиијаном непреиначеном делу. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у потврђујућем делу тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23-други закон ), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побиијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлуке у парници са тужбеним захтевом као што је овде зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Предмет тужбеног захтева је исплата износа од 2.484.163,00 динара, са законском затезном каматом од 04.06.2012. године до исплате по основу усменог споразума странака из 2011. године (који је касније преточен у писани споразум). Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су најпре биле у уговорном односу по уговору о зајму од 05.06.1991. године на основу којег је тужилац од туженог позајмио износ од 69.231 ДЕМ, које потраживање је било обезбеђено уписом хипотеке у земљишној књизи на непокретностима тужиоца у корист туженог као зајмодавца. Тужилац је вратио туженом део зајма закључно са 16.11.1993. године и то: износ од 40.730 ДЕМ (исплатама у више наврата што је потврђено признаницама) и износ од још 16.000 ДЕМ дана 16.11.1993. године (преко трећег лица, које је новац примило у име овде туженог као зајмодавца о чему је истог дана сачињена потврда, потписана од стране тужиоца и тог лица према којој је са тим даном тужилац измирио све финансијске обавезе према туженом као повериоцу). Ради наплате дуга, тужени је покренуо поступка принудног извршења продајом хипотековане непокретности тужиоца. Како је пре покретања извршног поступка тужилац сукцесивно измирио највећи део дуга према туженом, предметним споразумом из 2011. године тужени се обавезао да тужиоцу након намирења потраживања (преосталог износа дуга) које има према њему (по уговору о зајму од 05.06.1991. године) у извршном поступку који се водио пред Општинским судом у Инђији И 275/94 исплати половину новца који добије у том поступку од продаје тужиоачеве непокретности. Решењем о извршењу Општинског суда у Инђији И 275/94 од 09.11.1994. године одређено је извршење ради намирења потраживања туженог као повериоца у износу од 69.231 ДЕМ на непокретности овде тужиоца као извршног дужника. Према закључку Основног суда у Сремској Митровици - Судска јединица у Инђији И 39/10 од 07.10.2011. године туженом је исплаћен износ од 4.184.311,54 динара на име камате и дела главног дуга, те износ од 199.600,00 динара на име трошкова извршног поступка. Тужени није извршио своју обавезу према тужиоцу по наведеном споразуму и није исплатио тужиоцу пловину наплаћеног износа (2.092.155,77 динара).

По оцени Врховног суда, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене члана 262. Закона о облигационим односима – ЗОО, већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. О правној природи споразума који су странке постигле 2011. године нижестепени судови су одлучили тумачењем њихове воље као уговорача, а што је чињенично питање у сваком конкретном случају. Тужени у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Осим тога, разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка, због чега се посебна ревизија не може изјавити. Због тога је одлучено као у ставу првом изреке.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овој правној ствари поднета је 09.06.2015. године, а вредност предмета спора (побијаног дела) износи 2.092.155,77 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија  
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић